

adelma von vay

Rudolf Passian

ZA VSAK JAZ EN TI

Reinkarnacija in princip dualne duše v podobi sveta
v knjigi *Duh, sila, snov* baronice Adelme von Vay

Mednarodni simpozij o življenju in delu Adelme von Vay - Ljubljana, 03. december 2012

Spoštovani gospe in gospodje.

glede "reinkarnacije" razlikujemo med

- a) *Reinkarnacija*: (od *re* + *carnis*, lat. meso) je teorija ponavljajočega se zemeljskega življenja (ponovno postati meso) kot človeka.
- b) *Seljenjem duš*: (metamorfoza) zajema tudi predstavo vrnitve v obliki živali, kot to uči hinduizem.
- c) *Nauk o razvoju duš*: Predpostavlja razvoj našega dušnega telesa (ne našega samozavednega duha), od mineralnega, prek rastlinskega in živalskega sveta, vse do človeka. Na tej stopnji duša postane zrela, da sprejme "božjo iskrico", namreč samoodgovorno individualnost.
- d) *Karma* je izraz za tisto kavzalno usodo, ki se je izoblikovala v prejšnjih eksistencah in bo učinkovala na zdajšnje zemeljsko življenje (ali pa na kasnejše).

Dragi gospe in gospodje, o temi reinkarnacije nam lahko marsikaj bistvenega pove povsem nenavadna dama: avstrijska baronica Adelma von Vay, rojena grofica Wurmbrandška (1840-1925). Pri dvajsetih letih se je poročila z baronom Ödonom von Vayem, s katerim je 60 let živela v kar najpopolnejši zvezi (že pri osmih letih je povedala baronu, da se bo nekega dne poročila z njim!) Največ sta se zadrževala v Gonobitzu, v današnjih Slovenskih konjicah.

Adelma von Vay ni nikoli nameravala postati to, kar danes imenujemo "medij", toda njena močna medialnost se je razvila sama od sebe in sicer v trikratnem smislu: kot pisni medij, kot vedeževalka in kot zdravilka. Vedeževala je s pomočjo kozarca vode: na vodni gladini je razpoznavala slike in prizore. Razlage o njih je prejela preko avtomatičnega pisanja. Ob bolezenskih primerih je prejela točne diagnoze. Terapevtska priporočila so skoraj vedno vodila do uspeha.

Tekom časa pa se je izkazalo, da je bila njena glavna naloga očitno svetovnonazorska in religiozna, s poudarkom na spiritualnem osnovanju krščanskega nauka. K temu je treba dodati, da je tisti čas filozofsko-naravoslovni materializem slavil zmagoslavje: knjiga Ludwiga Büchnerja (1824-1899) *Sila*

in *Snov* je imela med akademiki zelo velik ugled in je dajala vtis, da bo spodnesla tla vsakršnemu religioznemu verovanju.

Leta 1969 sta bila Adelma in njen mož od njunega duhovnega (onostranskega) vodstva naprošena, da devet mesecev dolgo živita strogo vegetarijansko. Namen je bil ustvariti najpopolnejše energetske pogoje za prejem in zapis en najbolj nenavadnih knjig, kar jih je kdaj nastalo na paranormalen način: knjige *Duh, sila, snov*. Ta knjiga vsebuje prikaz obdobja stvarjenja, kozmogonije, z utemeljevanjem številčnega zakona. Na strani 11 se glasi: "Namen našega dela je, da vam prek *logike* podamo dokaz najvišje inteligence: Boga."

Tako imenovano *onostranstvo* (astralni svet, ki nas obdaja) ima po tej knjigi sedem stopenj. Teh sedem glavnih con, prostorsko umeščenih med Zemljo in Sonce, knjiga označuje tudi kot "atmosferske kroge". Ti rotirajo skupaj z Zemljo. Po naši telesni smrti gravitirajo v tisti sferi, ki odgovarja naši osebni (duhovno-dušno-karakterni) kvaliteti. Zakaj je temu tako, ne vemo, toda sodobno raziskovanje umiranja prepričano potrjuje primat etike.

Na območju prvih treh atmosferskih obročev velja *princip reinkarnacije kot zakon prisile*. Tudi Edgar Cayce je rekel: "Za širšo množico ljudi je reinkarnacija zakon". In to tudi ima svoj smisel. Esenca vsega tega, kar je bilo rečeno o Adelmi von Vay in o problematiki reinkarnacije, se izrazi v izjavi, da lahko ubežimo privlačnosti zakona reinkarnacije, če svoje življenje zavestno uredimo tako, da ustreza jedrnemu sporočilu katerekoli prave religije, še posebej krščanske!

Baronici je bilo v onostranskem opisu knjige *Sfere med Zemljo in Soncem* (Berlin, 1890) rečeno, da v območju 1. atmosferskega kroga do ponovnih utelešenj pride takorekoč "avtomatično". Tam si "prisiljen, da slediš utelešenju, ko je prešel določen časovni cikel". Ti duhovi "so prek svojih grehov živalsko potonili navzdol. Njihova volja je zla, zato so prisiljeni slediti višji volji. Duhovi 2. kroga prav tako zapadejo v (prisilno) zakonsko utelešenje," vendar med inkarnacijami (utelešenji) dlje ostanejo v onostranstvu. Ti duhovi so že (ali še) zmožni, da reinkarnacijo prepoznajo kot možnost za ponovno poboljšanje in s tem kot sredstvo milosti. Prosijo za to.

Duhovi 3. kroga so sicer še zmerom podvrženi zakonu pokore z reinkarnacijo, vendar je lahko ta njihova zadnja, v kolikor se ne obremenijo znova. Šele po 1. sferi 4. kroga je *princip reinkarnacije brez prisilnega karakterja*. Od tu naprej je dosežena v bibliji omenjena "svoboda božjih otrok" in s tem stopnja osebne svobode, iz katere sledi prostovoljna prisotnost na Zemlji.

Naslednja središčna točka naukov, za katere je zaslužna Adelma von Vay, je najbolj skrivnostna v naših odnosih do drugega spola, namreč princip *dualnih duš*, ki spadajo skupaj. Tu je navedeno, da bi naj duhovi prastvarjenja bili hermafroditi. Torej bitja, ki v sebi združujejo tako ženski, kot tudi moški element. Ustvarjeni so bili drug za drugega in že od prazacetka spadajo skupaj. Rečemo lahko: tvorijo (od Boga zeleno) enost, podobno kot dva plamena, ki sta eno pri svojem korenu. Ali imamo tu opravka z "v nebesih sklenjenih zakonskih zvezah", o katerih je Jezus govoril po Matth.19,8 in Mark.10,6? Legendarni "padec duhov" s tem ne bi bil samo padec iz enosti z božjim principom, pač pa bi tudi pripeljal do ločitve od našega "ti", našega "drugega jaza". In od takrat se iz lastne krivde ločena "moški in ženska" iščeta skozi čas in prostor, da bi se ponovno združila in ponovno postala celota ...

O nauku o dualnih dušah nisem nikjer našel tako jasnih in logičnih razložitev, kot v sporočilih, ki jih je Adelma von Vay prejela k temu sklopu vprašanj, predvsem v knjigi *Duh, sila, snov*. Razumljivo, da

si vsak, ki naleti na spiritualna dejstva življenja, želi kolikor mogoče hitro srečati svoj *ti*. To si lahko privoščijo le redki; in če že, potem so to predvsem pari, kjer sta oba na duhovni poti in to nalogo opravita skupaj. Po nauku reinkarnacije z določenimi ljudmi tako ali tako vedno znova pridemo skupaj, naj bo to zaradi karmičnih aspektov ali pa zaradi sorodnosti duš. Pri tem partnerstva sploh niso nujno pogojena z usodo, lahko pa to usodo oblikujejo. Ravno tako je čisto mogoče, da je naš zakonski partner, s katerim se slabo razumemo, v resnici naša dualna duša, samo da se nahaja na drugi stopnji, oz. je ravno tako "potreben poboljšanja" kot mi sami. Naš globoki padec v depotenco je za dolgo skalil sposobnost našega duhovnega dožemanja, tako da živimo z našimi soljudmi, ne da bi vedeli, kdo pravzaprav so in kakšni so naši stari odnosi do njih.

Primer takšne vrste, ki poleg tega ni brez humorja, opisuje Adelma von Vay v svoji knjigi *Študije o svetu duhov* (Leipzig, 1874, str.104):

K njej je prišel kmet in tožil nad epileptičnimi napadi, ki so ga mučili že osem let. Prvi napad je prišel nenadoma; v levem prstancu je začutil ostro bolečino, ki se je razširila do srca, nakar se je mož onesvestil. Dotakratne terapije so bile neuspešne in napadov je bilo v zadnjem času vedno več. Zdaj je za pomoč poprosil baronico.

Adelma je o tem povprašala svojega duhovnega vodjo ter prejela odgovor, da je povzročiteljica bolezni ženska iz onostranstva, imenovana Marie. Citiram: "Srčne žile tega moža so oslABLJENE; še posebej žila, ki je povezana s četrnim prstom leve roke. To slabost izkorišča Mariejin nesrečni duh ter možu povzroča omedlevico in krče. Zlohotni in nesrečni duhovi si poiščejo ravno šibke točke človeškega organizma, da bi na ta način opozorili nase". Adelmo von Vay so potem prosili, da moža magnetopatsko preišče in se medialno poveže s to Mario.

To je s pomočjo avtomatičnega pisanja tudi storila in dobljena izjava se je glasila: "Marie je bila s tem možem, zdajšnjim kmetom, poročena. S svojim ekstremnim ljubosumjem pa mu je življenje otežila. Potem ko sta oba umrla, ga s svojim ljubosumjem zasledovala še v onostranstvo. Nazadnje je od svojega duha zaščitnika prejel nasvet, naj vzame nase še eno življenje na Zemlji, da si vsaj zaenkrat zagotovi mir".

Za Marie naj bi bila ta ločitev priložnost, da razmisli in se poboljša. Bilo ji je jasno razloženo, da je ljubosumje zgolj prikrit egoizem, ki z ljubeznijo nima ničesar skupnega. Toda to nanjo sploh ni naredilo nobenega vtisa; za njo je veljalo kot pribito, da se je mož ponovno utelesil le zato, da bi jo jezil! Marie je razložila, da je čakala dovolj dolgo. Zdaj je njena potrpežljivost pri koncu. Saj je vendar tako zdrav, da bi lahko še dočakal pozno starost. Zato je hotela zdaj njegovo vrnitev v onostranstvo pospešiti. Razen tega je bil v svojem prejšnjem telesu precej lepši, kot pa zdaj kot reven, grd kmet, in tako naprej, ...

Potrpežljivo so ji onostranske vodje poskušale razložiti, da mora svoje ravnanje spremeniti. Kako vendar lahko pričakuje, da jo bo mož ljubil, ko pa ga neprestano tako muči? Razen tega zdaj kot človek ne ve ničesar o njej. Naj moli zanj, naj se uči potrpežljivosti in premagovanja svojih slabih karakternih lastnosti.

Kar se tiče kmeta - ta se je po enem tednu magnetopatske obravnave počutil bolje in v tem času ni imel nobenega napada več. Marie je obljubila, da ga bo pustila pri miru. Toda dva dni pozneje se je spet ponovil napad, četudi je bil tokrat lažji. To je Marie utemeljila z besedami: "Sem pač bila enkrat

slabotna. Mar ti nisi nikoli?” Na to je Adelma von Vay odgovorila: “O ja, zelo pogosto, toda trudim se biti močna”. Marie ji je zagotovila, da si to želi tudi ona, ampak da je zelo težko. Naj molijo zanjo.

Da strnem zadevo: Za pokoro je tudi ta Marie izrazila pripravljenost na reinkarnacijo, in sicer kot otrok tega kmeta. Ko se je Adelma od njega poslovila (saj ga zaradi nekega potovanja ni mogla obravnavati še naprej), mu je za šalo rekla: “Če ti Bog podari še enega otroka, bi rada postala njegova botrica”. Kmet je bil nad tem zelo začuden, menil je, da to skoraj ni mogoče, saj je bil star že 60 let in že dedek. Toda leto pozneje je postal oče hčerke in Adelma njena botrica. Otrok pa je bil slaboten in bolehen, umrl je že po treh mesecih.

Kratek čas po tem se je spet oglasil duh Marie in povedal, da je zelo vesel, da je ta greh pustil za sabo. Zelo težko ji je bilo, ko se je utelesila kot otrok moža, ki ga ljubi. Sedaj pa je odložila, kar je bilo na njeni ljubezni človeškega in živalskega in priznala duhovno ljubezen kot pravo dušno povezavo. Poleg tega želi zdaj paziti na njegovo zdravje in dobro počutje ter prositi boga, da mu podeli moči, da bo smotrno preživeli leta, ki so mu še določena na Zemlji. Rada bi ga pričakala v onostranstvu ...

Marie se je zahvalila za dano pomoč ter se poslovila. Tisti kmet pa ni nikoli več tožil zaradi epileptičnih napadov. Od svojega duhovnega vodje je Adelma izvedela še, da gre pri obeh za *dualni duši*, pri čemer je ženski dual svojo ljubezen naredil ekstremno čutno in se je moral šele ponovno naučiti ljubiti na višji ravni in ne zgolj v lastno korist.

Gospe in gospodje, tukaj omenjeni primeri naj seveda ne vzbudijo občutka, da se je mogoče reinkarnirati poljubno in po želji. Na to vplivajo najrazličnejše dejavniki. Zelo pomembno pa se mi zdi dokazano dejstvo, da je reinkarnacije mogoče predvideti, in sicer popolnoma natančno; navesti se da bodoče starše in njihov naslov! To se mi zdi odločilno!

Vsi ostali dejavniki in fenomeni, ki kažejo na reinkarnacijo, nimajo dovolj dokazne moči, saj jih je mogoče interpretirati tudi drugače. S tem mislim npr. tako imenovane spomine na čas pred rojstvom; *deja-vu* doživetja, t.j. občutek, da si neko okolico ali zgradbo, v kateri se prvič nahajaš, nekoč že videl; nadalje sanje ponavljanja ali vizionarna doživetja in tako dalje.

Tudi vrnitve nazaj v domnevno prejšnje življenje spadajo k temu. Sami “povratnikom”, v kolikor se to ni zgodilo pod hipnozo, se lahko zdijo čisto prepričljive, toda to je subjektivne narave. Tudi če bi bilo mogoče pri “vrnitvi” v preteklost pridobljene podatke, imena in historična dejstva, preveriti, ne bi nujno pridobili objektivnih informacij. Vsak parapsiholog mora namreč vedeti, da je takšne vtise mogoče doseči na različne načine.

O vrednosti vračanja v preteklost v hipnozi sodi denimo eden najbolj izkušenih raziskovalcev, danski hipno terapevt *Poul Thorsen* z besedami: “Trdim da s hipnozo *ni mogoče* pridobiti takšnih dokazov (glede reinkarnacije)”. Thorsen trdi, da se da s hipnozo dokaj preprosto priklicati prave razcepitve osebnosti, vendar pa se da prav tako preprosto ugotoviti, da ne gre za neko prejšnje življenje, “čeprav se priklicana osebnost trudi, da ne bi storila nobenih napak”. Če na primer takšna osebnost zatrjuje, da je živela v 15. stoletju, tako sicer ne ve kaj so Oslo, Leningrad, Napoleon ali elektrika, z veseljem pa vzame ponujeno cigareto in si jo prižge, čeprav se je kajenje v Evropi pojavilo šele sto let pozneje!

Na Univerzi v Innsbrucku je Thorsen - da bi lahko navedel še dodaten primer - hipnotiziral študenta, ki je v hipnotičnem stanju trdil, da je danski deček iz 17. stoletja. Na vprašanje, kako se reče danskemu

denarju, je odkovoril: "Krone in oeri". Osebnost iz hipnoze torej ni vedela, da ima denar ti imeni šele od leta 1864. Se pravi, da je bilo domnevno življenje na Danskem samo zaigrano.

Z ravno povedanim hočem samo razjasniti, kako malo dokazne moči imajo hipnotične vrnitve v preteklost. Tudi pri vrnitvah *brez* hipnoze ni dosti boljše, saj se vse prerada vključi domišljija zavednih in nezavednih želja. Zato so napovedane (in točno napovedane) reinkarnacije med do zdaj najboljšimi dosežki raziskovanja reinkarnacij. K temu spada tudi fenomen t.i. "rojstnih znamenj", za katere je turški zdravnik Dr. Rezat Bayer na podlagi izkopanih skeletov trdil, da so brazgotine iz prejšnjega življenja.

Najboljši, meni znan primer vnaprej napovedanega ponovnega utelešenja je primer "Marie Eduarde" iz Brazilije. Ta dogodek je osrednji primer v moji knjigi *WIEDERGEBURT* (Knaur-Verlag, slov. Ponovno rojstvo) in ga sploh ni mogoče drugače pojasniti kot z reinkarnacijo. Ta primer bi vam tu rad podal v močno skrajšani obliki:

Nemški inženir Willi Gessman je še dandanes spoštovani avtor knjig iz področja mejnih znanosti. Dve desetletji je živel v Južni Ameriki in je obvladal nekaj tamkajšnjih jezikov.

Eden njegovih najboljših prijateljev je bil v Rio de Janeiru živeči mož po imenu Rodolfo, ki je živel skupaj z zelo lepo Brazilko. Ta mlada ženska je bila močan medij. Sredi pogovora je lahko prešla v stanje t.i. budnega transa, ne da bi sploh lahko zaznali prehod. Medialnost v najrazličnejših oblikah je pri teh ljudstvih nekaj vsakdanjega, kar sem tudi sam lahko več stokrat opazoval med svojimi študijskimi popotovanji.

Na zunaj se med stanjem budnega transa samo malo spremeni izraz oči dotične osebe, ki pa lahko zaznava na daleč, vpliva na daleč, ipd.

Pri Ireni, tako imenujmo Rodolfovo prijateljico, so se sredi belega dne nenamenoma pojavljali najbolj neverjetni pojavi. Enkrat sta se prepirala. Da bi končal prepir, je Rodolfo hotel oditi in je vprašal: "Kje je moj slamniki?" In slamniki je, kot da bi ga vrgla nevidna roka, poletel iz kota sobe in pristal na tleh ob Ireni! Rodolfo ga je osupel pobral in odšel. Pri odhodu je ing. Gessmannu s pogledom namignil, naj se posveti Ireni in jo pomiri.

Gessmann je hotel žensko, ki se je trepetala od razburjenja, spraviti na ležalnik. To je odklonila, je pa nenadoma dobila nekoliko srep pogled in rekla s popolnoma spremenjenim ampak ženskim glasom: "Ni bilo prav, da je Rodolfo tako razburil Ireno. Obstaja nevarnost, da doživi udar krvi. Irena je že več kot en mesec noseča in lahko izgubi svojega otroka! Položi jo na posteljo in ji takoj prinesi kozarec sveže vode!"

Gessmann je vprašal: "Kdo si vendar?" Glas je odgovoril: "Jaz ščitim Ireno. Jaz sem bil tisti, ki je vrgel klobuk, da bi opozoril Rodolfa. Prinesi hitro vodo, preden bo prepozno!"

Ko je prinesel vodo, ga je glas pozval, naj jo magnetopatsko obdela in jo da Ireni spiti do polovice. Potem bo spet prišla k zavesti, nakar naj spi še preostanek. "Pri tem se bo nekaj zgodilo," je rekel glas, "kar te bo prepričalo; ti namreč v svoji notranjosti dvomiš!"

To je držalo. Gessman je Ireni, ki jo je skrbno vzravnaval pokonci, dal za piti. Njen topi pogled je izginil in s svojim normalnim glasom je vprašala: "Saj vas vendar nisem prosila za vodo, zakaj mi dajete piti?" In ko je gledala v napol poln kozarec je nenadoma zakričala in rekla: "V vodi je majhen otrok!"

Popolnoma jasno vidim v njej čisto majhnega otroka, deklico!” Tu gre torej za primer vedeževanja iz vode, tako kot pri baronici Adelmi von Vay.

Potem ko je Irena spila preostanek vode, se ji je spet vrnil tisti svojevrstni pogled in tuji ženski glas je rekel: “Udor krvi je preprečen. Irena bo obdržala otroka. Toda opozori Rodolfa!”

Inženir je vprašal: “Mi lahko poveš, če bo deček ali deklica?” Odgovor se je glasil: “Deklica bo in naj bo krščena kot Maria Eduarda.”

Gessmann je odvrnil, da vendar nima pravice soodločati, kako se bo otrok imenoval. Dobil je nasvet, naj Rodolfu pove o doživetem. Potem mu bo morda zaupal skrivnost, ki jo ve le on sam. Z Ireno pa naj o tem ne govori.

Ko se je Rodolfo vrnil, ga je Gessmann s svarečim pogledom prepričal, da z nobeno besedo ni omenjal prepira. Vsi trije so potem drug z drugim preživeli zares prijeten večer.

Nekaj dni potem sta se oba prijatelja odpravila na dnevni izlet na hrib v bližini Ria de Janeira. To priložnost je Gessmann izkoristil, da je Rodolfu razložil o nedavnem dogodku z Ireno. Ko je izgovoril ime Maria Eduarda, ki bi naj bilo dano še nerojeni hčerkici, se je Rodolfo zdrznil, postal je bled in razdražen. Predlagal je postanek za oddih. Počivala sta pod nekim drevesom in Rodolfo je pričel pripovedovati naslednje:

Pred 12 leti je bil Rodolfo s svojim bratom v Sao Paulu. Nekega večera sta se skupaj odpravila v kino. Eno vrsto levo od njiju je sedelo izredno lepo dekle, v spremstvu svojih staršev in enega dečka. Rodolfo je bil kot podjeten, eleganten mladenič v trenutko očaran nad dekletom in oba sta se pričela spogledovati s prikritimi pogledi.

Po predstavi sta oba brata počasi sledila družini dekleta, pri čemer se je sicer večkrat pojavila priložnost za izmenjavo pogledov, ne pa tudi za pogovor. Rodolfo je bil ves v ognju in plamenih, zapomnil si je ulico in hišo, v kateri je živel družina, in ko mu je deklica iz okna v prvem nadstropju še pomahala, sta se z bratom vrnila v hotel. Naslednjega dne mu je večkrat uspelo, da je mlado damo na kratko videl na njenem oknu, toda spet brez da bi lahko z njo izmenjal eno samo besedo. Tudi njenega priimka ni izvedel; v Braziliji namreč ni v navadi, da bi bila priimki napisani na zvoncih. Telegram je oba brata na hitro pozval da se vrneta iz Sao Paula in Rodolfo je komaj pričeto ljubezensko idilo zelo kmalu pozabil.

Ko je Rodolfo 12 let kasneje živel skupaj z Ireno, se je enkrat zgodilo, da neke noči zaradi soparne vročine ni mogel zaspati. Irena je speča ležala zraven njega. Tedaj je iz nje nenadoma spregovoril njemu neznan ženski glas in vprašal: “Zakaj si me tako hitro pozabil?” Rodolfo je bil nemalo začuden, toda menil je, da Irena govori v spanju. Zdaj pa je iz ust speče jasno zaslišal besede: “Tega ne govori Irena, pač pa nekdo, ki si ga že pred veliko časa pozabil. Kljub temu te vroče ljubim in te ne bom mogla nikoli pozabiti. Ostala bom pri tebi, tako pogosto kot bom le lahko.”

Rodolfo ni razumel kaj se mu je zgodilo in je vprašal: “Kdo si vendar?”, na kar je glas odgovoril: “Maria Eduarda Gonzales da Costa Silva, toda ti nisi nikoli izvedel, kako mi je ime.”

“Kdaj in kje,” je vprašal Rodolfo, “sva se videla ali govorila?” In skrivnostni glas ga je spomnil na že davno pozabljeno dogodivščino v Sao Paulu.

Od tega nočnega doživetja, ki ga je neobičajno duševno razburkalo, je Rodolfa vsako noč, takoj ko je Irena spala, obiskala Maria Eduarda. Poročala mu je o številnih podrobnostih njenega življenja, da se je nesrečno poročila, potem ko je dolgo neuspešno čakala na Rodolfa. Rodila je dva otroka, ki naj bi ju zdaj vzgajala njena sestra v Sao Paulu, saj naj bi ona sama (Maria Eduard) umrla po spontanem splavu njenega tretjega otroka. Povedala je naslov svoje sestre in ko je Rodolfo dal preveriti, so se njene navedbe izkazale za točne!

Rodolfo je povedal še več zanimivih podrobnosti, toda biti moram kratek. Nadljevala sta s svojim izletom in Rodolfo je prosil ing. Gessmanna, da Ireno osvobodi vpliva Marie Eduarde.

Gessmann je to v sledečih dneh tudi poskušal, toda izkazalo se je za težje, kot je pričakoval. Nazadnje pa mu je vendarle uspelo Mario Eduardo prepričati, da njeno egoistično ravnanje škodi tako njenemu prijatelju kot tudi Ireninemu zdravju. Ona pa je razložila, da se vse do rojstva otroka ne more prenehati prikazovati in da se lahko utelesi v novo nastalo telo. Z napredovanjem nosečnosti se ji bo vedno težje izražati. Na vsak način bo tega konec z rojstvom pričakovane deklice in vsekakor bo Rodolfu zelo vdana in ljubeča hči!

Gessmann je odvrnil, da ni težko dajati takšnih trditev; s čim bo dokazala identiteto svoje reinkarnacije?

Na to je odgovorila ta (kot bi rekli pri nas) "oddvojena osebnost" Irene, da bo na svoj sedmi rojstni dan vprašala svojega očeta: "Povej mi, oče, zakaj mi je ime Maria Eduarda?"

In zdaj, kar je zares presenetljivo je, da se je to res zgodilo. Gessmann je bil že dolgo v Evropi in z Rodolfom sta že skoraj povsem prekinila z dopisovanjem. Tedaj je Gessmann s posredovanjem generalnega konzulata Brazilije v Parizu prejel Rodolfovo sporočilo, da mu je njegova hčerka na njen sedmi rojstni dan, ko sta bila sama drug z drugim, postavila natančno tisto, takrat napovedano vprašanje, o katerem potem sploh več ni razmišljal!

Rodolfo je poleg tega zapisal, da je njegova žena svojo medialnost popolnoma izgubila.

Gospe in gospodje, lahko ste prepričani, da bodo dvomljivci in pametnjakoviči, tako kot vse druge primere, dejstva in fenomene, tudi te dogodke ali preskočili ali pa tako komplicirano interpretirali, da bodo od vsega ostali samo še dvomi.

Gotovo, kritičnost je potrebna proti vsemu, kar nas zadeva in kar naj bi verjeli. Vendar pri tem ne gre pretiravati. Britanski kirurg James Braid (1795-1860), ki je (1843) iznašel izraz "hipnoza", je dejal, da je neomejena dvomljivost prav tako kot neomejena lahkovernost "otrok duhovne omejenosti". To velja tudi glede mejnih znanosti: novinarji in domnevni "strokonjaki" pišejo vsakovrstne nesmisle o stvareh, o katerih vedo malo ali pa prav ničesar; in tudi niso pripravljeni da bi se temu resneje posvetili.

Za konec še na kratko nekaj napotkov:

V začetku krščanstva mišljenje o reinkarnaciji ni bilo neznanost. Pri pokristjanjenih Germanih se je vera v ponavljajoče se zemeljsko življenje obdržala še v 7. stoletje. Origenov (185-245) nauk o predeksistenci je bil leta 553 zavržen. Ni pa nobene krščanske dogme proti reinkarnaciji; papež Benedikt XVI. naj bi leta 2007 celo pozval k študiju origenovih nauk. In zdaj, kdor npr. ne pozna knjige Wernerja Trautmanna z naslovom *Naturwissenschaftler bestätigen Reinkarnation* (Naravoslovci potrjujejo reinkarnacijo), ali pa tiste Charona *Der Geist der Materie* (Duh materije), ta sploh ne more sodelovati v diskusiji, ta ni "up to date"!

Če bi cerkev priznala princip reinkarnacije, bi bilo mogoče pojme kot so *izvirni greh* (org. nem., Erbsünde - dobesedno: dedni greh) ali *smrtni greh* bolj razumljivo definirati kot do zdaj. Pod "izvirnim grehom" bi razumeli karmično obremenitev, ki jo prinesemo s seboj na Zemljo. Ali ne bi bilo to laže razumljivo kot pa trditev, da se moramo pokoriti za *to*, kar sta zagrešila Adam in Eva?! In pod izrazom *smrtni greh* bi lahko razumeli težke napake, ki imajo za posledico utelesitev na zemljo. Npr. nekoga umoriti je mogoče samo v materialnem svetu; v onostranstvu ne more nihče nikogar ubiti. To vodi k sklepu, da je popravilo škode (t.i. "Pokora") vezano na zemeljsko-materialne življenjske pogoje.

Gospe in gospodje, naša tema je zelo mnogoplastna. Strnjena razlaga pogosto vodi k nesporazumom. Tako je npr. povsem napačno, če bi v celotnem poteku dneva hoteli videti samo razvoj karme. To vodi v fatalizem. Če mi na nogo pade kladivo, me trditev, da je to le kazen, ker sem v prejšnjem življenju nekemu storil nekaj podobnega, ne bo nič potolažila!

Neki mladi ženski, ki je zaradi operacije kolka močno gibalno ovirana, je nekdo poskušal razložiti, da je v svojem prejšnjem življenju nekemu s svojimi nogami prizadejala veliko škodo. In ta mož je imel umetne zobe; pa vendar ni niti pomislil, da je v svoji prejšnjem življenju koga ugriznil do smrti!

Pogost argument proti reinkarnaciji je *manjkajoči spomin*. Rečeno je: Saj nekdo vendar ne more biti odgovoren za nekaj, česar se sploh ne spominja? K odgovornosti spada kontinuiteta naše zavesti in ta se med reinkarnacijo izgubi. Tu je treba upoštevati naslednje:

- 1) Nosilec naše zavesti preko rojstva in smrti niso naši fizični možgani, temveč duhovno jedro bitja, ki mu tudi naše astralno telo služi kot nosilec zavesti. Imamo torej osebno kontinuiteto zavesti, tudi če lahko zdaj med zemeljskim življenjem priključimo samo izkušnje iz sedanjega fizičnega obstoja.
- 2) Popolno spominjanje prejšnjih eksistenc bi nas nevzdržno obremenjevalo ali pa odvrčalo od tega, kar moramo storiti zdaj.
- 3) Naj bi bil človek (kot nam je bilo rečeno "od tam čez") v vsakem življenju postavljen pred *nove* odločitve. Če bi s seboj prinesel predznanje, bi bila njegova pot vnaprej - in morda napačno - določena. Smo vedenje o življenju, ki je vedno znova na novo pridobljeno iz izkustva, naredi iz v tjavdan živečega človeka osebnost.

Vidite, dragi "sopotniki", najmočnejši argument proti ideji reinkarnacije, omemba manjkajočega spomina, se, ko natančneje pogledamo, spremeni v enega šibkejših.

Na kratko bi se rad dotaknil tudi sledečega očitka: Nauk o ponovnih utelesitvah pomeni *samoodrešenje* namesto odrešenja prek Jezusa Kristusa; dejavnik milosti je tu popolnoma izločen. Gospe in gospodje, ta napačen sklep temelji na močno razširjenemu stališču, da je Kristus, s tem ko je trpel za nas, storil že vse; mi pa moramo samo še verovati ...

K verovanju pa spada nujno tudi dejanje, delovanje. K temu prav tako spada trud za plemenitenje karakterja, kot tudi neprestano zavzemanje za brezčasno dobro z zgledom in z dejanji! Vse to še ne pomeni samoodrešenja, temveč zgolj *lastni doprinos*. To je *naš* prispevek k Kristusovemu odrešenju. On nam je pokazal *pot* k "vrnitvi v očetovo hišo". Stopiti na to pot pa moramo sami. Kdor se za to odloči, bo doživel marsikaj čudovitega, saj bo deležen občutne pomoči angelov!

Religija sama po sebi, dragi prijatelji, je stvar osebne izkušnje; popolnoma neodvisna od pripadnosti cerkvi ali od vere v Boga. Ljudje ki so doživeli bližnje srečanje s smrtjo, to vedo. Nešteti izmed njih so

doživeli intenzivno srečanje z VELIKO LUČJO ... Tisti, ki se mu zgodi nekaj takega, tega ne pozabi nikoli! Nek mož je rekel: "Ko sem se zadržal pod veliko lučjo, nisem imel nobenih vprašanj več ..." In neka ženska je razložila, da je, odkar je doživela svejo srečanje s smrtjo, Bog osrednja točka njenega življenja!

Ne bi morali takšnih izjav, ki jih je na stotisoče, končno pričeti jemati resno? Zame je ta simpozij vsekakor razlog da sem zelo hvaležen in vesel; zdaj namreč vem, da čaka delo zakoncev Adelme in Ödöna von Vaya in pred svetovnim nazorom knjige *Duh, sila, snov* še velika prihodnost!